

været robsafstede hos mig fra den Tid af, da jeg sad paa Bænken dernede.

J. N. Hansen: Det Forslag, der nu ligger for, er indbragt i Thinget af Finantsudvalget; de Medlemmer af Thinget, der ikke ere Medlemmer af Finantsudvalget, kunne altsaa ikke have Ansvar med Hensyn til Indbringelsen af Forslaget. Mange af Finantsudvalgets Medlemmer vilde vistnok meget have tænkt sig paa at indbringe det foreliggende Forslag, naar de forud kunde have tænkt sig, at dette Spørgsmaal vilde have ført til en saadan Discussion som den, vi nu ere inde i, og man kunde altsaa spørge: Har Finantsudvalget ved at indbringe dette Forslag været berettiget til at antage, at det ikke vilde medføre en saadan Debat? Jeg kan nu ikke see Andet, end at Finantsudvalget har været fuldberettiget til at troe, at Sagen, naar Udvalget eenstemmigt havde gjort Indstillingen, vilde gaae igjennem uden synderlig Modstand. Det er jo nemlig Tilfældet med de fleste af vore Finantsforhandlinger, at, naar der ikke fremkommer Indstillinger fra et Fleertal og et Mindretal i Udvalget, saa pleier der ikke at komme nogen Discussion her i Salen om det vedkommende Spørgsmaal. Jeg troer derfor ikke, at det er rigtigt, at de ærede Medlemmer i Finantsudvalget, som have deeltaget med i denne Indstilling, senere her i Salen bidrage til, at man kommer ind paa en yderligere Debat, som man ikke kan ønske. Men nu foreligger Sagen, og naar jeg da spørger mig selv om, hvilken Stilling jeg troer, at man bør indtage ligeoverfor Forslaget, saa vil jeg ikke gaae ind paa noget af de Spørgsmaal, som fra forskjellige Sider ere bragte paa Bane, men jeg vil spørge, hvorledes det vilde tage sig ud, om en Folkethingsmand stemte imod det foreliggende Forslag, naar en saadan Afstemning blev bekendt her i Landet. Det er efter min fulde Erfaring en Folkemening, at Folkethinget gjorde Ret, da det anlagde Rigsrettsactionen (Stemmer: Nei!). Ja, det skulde saa ialfald kun være meget Faa, der antage det Modsatte, men ellers har jeg ikke hørt Andre udtale sig imod Sagens Anlæggelse end dem, der i alle slige Spørgsmaal stille sig

udenfor Folket; de, der ellers i Reglen, naar der bliver Tale om folkelige Sager, isørlere sig, de have stillet sig imod denaa Sag, men denne Omstændighed er efter min Mening saa langt fra at tale imod, at det var en folkelig Sag, at det meget mere beviser mig, at den var det i bedste Maal. Man maa jo tage Fornuften fangen under Troens Ledelse; det er altsaa Enhvers Pligt, efter det Udfald, Rigsrettsagen har faaet, at troe, at den har været anlagt med Urette; man maa blindthen troe, at det var en Feil, at Sagen blev anlagt; men, naar man alligevel ikke kan forståe, at man har Uret, saa pleier man dog, naar der er Spørgsmaal om i Gjærningen at vise, om det kun er en blind Tro, eller en virkelig Overbeviisning, man har, ikke saaledes at lade denne blinde Tro træde frem. Det forekommer mig derfor, at Folket rundt omkring i Landet vilde have meget ondt ved at forstaae den Afstemning, der foregik i Folkethinget, naar Resultatet deraf blev, at det indbragte Forslag forkastedes; man maatte troe, at Folkethinget ikke alene havde en blind Tro paa, at Rigsrettsagen var afgjort paa den rette Maade, i lovlige Former, men man maatte virkelig ogsaa troe, at Folkethinget var kommet til den Overbeviisning, at Sagen havde faaet det rette Udfald. Det er disse Hensyn, der bevæge mig til at stemme for det foreliggende Forslag og til at tilraade de ærede Folkethingsmænd at gjøre det Samme.

Der er fremsført forskjellige Indsigelser imod Forslaget, men de have alle faaet deres Besvarelse, saa at jeg kun behøver at opholde mig ved en ganske enkelt. Min ærede Ven, der sidder her lige foran mig (Frølund), kom til at bruge et Argument, som jeg troer, at han, ved nærmere Overveelse, ikke vilde have benyttet. Han indvendte nemlig mod Medlemmerne fra den anden Side, at de ellers altid pleiede at sige, at man ikke skulde sætte Noget ind i Finantsloven, som Ministeren ikke havde forlangt; men naar disse ærede Medlemmer have søgt at gjøre en saadan Grundsatning gjældende, saa har det ærede Medlem, hvortil jeg sigter, i de fleste Tilfælde ikke været enigt med dem; men, naar han i Alminde-